

Sygn. akt **XXVII Ca 184/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ewa Kiper
-----------------	-------------------------

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2022 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **D. K.**

przeciwko (...) **spółka akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 18 czerwca 2021 r., sygn. akt II C 3183/20

1. oddała apelację,
2. zasądza od D. K. na rzecz (...) spółka akcyjna kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXVII Ca 184/22

UZASADNIENIE

Niniejsza sprawa jest rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym i do uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego stosuje się art. 505¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli Sąd odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonaną przez Sąd I instancji i przyjmuje je również jako podstawę własnego rozstrzygnięcia.

Z bezspornego stanu faktycznego sprawy wynika, że roczny termin przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie rozpoczął bieg w dniu 25 września 2018 r. (zgodnie z art. 205c ust. 7 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. Prawo lotnicze).

Ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału procesowego wynika natomiast, że pozew w niniejszej sprawie został skutecznie wniesiony dopiero w dniu 29 września 2020 r., bowiem pierwotnie wniesiony pozew – na mocy art. 130² § 1 k.p.c. – został prawomocnie zwrócony. Strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku prawidłowego opłacenia pisma w terminie tygodniowym, stosownie do art. 130² § 2 k.p.c.. Konsekwencją powyższego było uznanie, że wniesiony w dniu 14 sierpnia 2019 r. pozew nie wywoływał skutków przewidzianych prawem zgodnie z zasadą opisaną w art. 130 § 2 zd. 2 k.p.c..

Stosownie do art. 130² § 1 k.p.c. pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, które nie zostało należycie opłacone, przewodniczący zwraca bez wezwania o uiszczenie opłaty, jeżeli pismo podlega opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu.

W myśl art. 130² § 2 k.p.c. w terminie tygodniowym od dnia doręczenia zarządzenia o zwrocie pisma z przyczyn określonych w § 1 strona może uiścić brakującą opłatę. Jeżeli opłata została wniesiona we właściwej wysokości, pismo wywołuje skutek od daty pierwotnego wniesienia. Skutek taki nie następuje w razie kolejnego zwrotu pisma z tej samej przyczyny.

Uzupełnienie przez pełnomocnika braków formalnych w dniu 29 września 2020 r. nie wywołało skutków przewidzianych w art. 130 § 3 k.p.c., ani nie prowadziło do upadku zarządzenia o zwrocie, gdyż uzupełnienie brakującej opłaty nastąpiło z uchybieniem tygodniowego terminu przewidzianego w art. 130² § 2 k.p.c.. Tygodniowy termin do uzupełnienia braków fiskalnych pisma rozpoczął bieg z dniem doręczenia zarządzenia o zwrocie pisma (por. *expressis verbis* art. 130² § 2 k.p.c.), co ad casum miało miejsce w dniu 3 lutego 2020 r. (epo k. 21 a.s.). W konsekwencji tygodniowy termin do uzupełnienia brakującej opłaty upływał z dniem 10 lutego 2020 r.. Wpływu na bieg powyższego terminu nie miał złożony przez pełnomocnika powoda wniosek o sporządzenie uzasadnienia zarządzenia. Stwierdzić bowiem należy, że nawet w sytuacji zaskarżenia powyższego zarządzenia zażaleniem, bieg terminu ustawowego do uzupełnienia opłaty od pisma pozostaje niewzruszony (nie ulega wydłużeniu) i rozpoczyna się z momentem doręczenia zarządzenia. Przepis art. 130² § 1 k.p.c. stanowi jeden z wyjątków od zasady wynikającej z art. 130 k.p.c., a więc wzywania stron do uzupełnienia braków formalnych i fiskalnych pisma procesowego, gdyż nakłada na profesjonalnego pełnomocnika procesowego obowiązek należytego opłacenia wnoszonego przez niego pisma procesowego. Uregulowanie to wprowadza zatem swoistego rodzaju obowiązek samoobliczania opłat, który to obowiązek obwarowany jest terminem rozpoczynającym bieg z dniem doręczenia zarządzenia o zwrocie. Faktem jest, że w przypadku złożenia zażalenia na zarządzenie przewodniczącego o zwrocie pozwu w trybie art. 130² k.p.c., zarządzenie to nie mogłoby uzyskać waloru prawomocności. Nie oznacza to jednak, że ustawowy termin na uzupełnienie opłaty opisany w § 2 ww. przepisu ulegnie zmianie, gdyż prawomocność zarządzenia o zwrocie pisma nie wpływa na bieg wyżej opisanego terminu.

W konsekwencji Sąd I instancji trafnie zareagował na uzupełnienie stosownej opłaty przez pełnomocnika strony powodowej po przypisanym terminie i stosownie do wniosku o dalsze prowadzenie sprawy (k. 39 a.s.) zarejestrował sprawę pod nową sygnaturą, uznając, że prawidłowe wniesienie pozwu nastąpiło z dniem złożenia wniosku o dalsze prowadzenie sprawy i uzupełnieniu brakującej opłaty – tj. z dniem 29 września 2020 r..

Sprawa prowadzona pierwotnie pod sygnaturą II C 2948/19 została bowiem zakończona prawomocnym zwrotem pozwu, co skutkowało przyjęciem, że złożony w niej pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu w myśl art. 130 § 2 zd. 2 k.p.c.. Zaznaczyć należy, że wskazane w tym przepisie pojęcie "zwrotu pisma" powodującego brak skuteczności takiego pisma nie odnosi się do fizycznego wyłączenia pisma z akt sprawy i oddania stronie, tylko do prawomocnego zarządzenia przewodniczącego o zwrocie pozwu.

Jak już podniesiono uzupełnienie braków formalnych pierwotnego pozwu nastąpiło z uchybieniem terminowi, a ze względu na brak wniesionego środka zaskarżenia zarządzenie o zwrocie pozwu uprawomocniło się. Z tych też przyczyn

Sąd I instancji trafnie uznał, że skuteczne wniesienie pozwu w niniejszej sprawie nastąpiło w dniu 29 września 2020 r., a więc z uchybieniem rocznemu terminowi przedawnienia o którym mowa w art. 205c ust. 7 ustawy Prawo lotnicze.

Konkluzją powyższych okoliczności jest prawidłowa ocena dokonana przez Sąd Rejonowy, że podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia zasługiwał na uwzględnienie, czego materialnoprawnym skutkiem było oddalenie powództwa.

Jedynie na marginesie należy wskazać, że praktyka Sądu Rejonowego polegająca na ponownym wpisaniu w repertorium (II C 3183/20) pierwotnego pozwu po jego prawomocnym zwrocie i uzupełnieniu braków uregulowana została w § 80 pkt 1 ppkt 7 zarządzenia z dnia 19 czerwca 2019 r. Ministra Sprawiedliwości w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej (Dz.Urz.MS z 2019 r. poz. 138). W myśl powołanej regulacji sprawę rejestruje się w repertorium lub wykazie pod nowym numerem między innymi gdy strona wniesie o dalsze prowadzenie sprawy zakończonej prawomocnym, choć niewykonanym zarządzeniem o zwrocie pisma wszczynającego postępowanie, równocześnie uzupełniając braki będące przyczyną zarządzenia o zwrocie.

Powyższe nie ma jednak zasadniczego wpływu na prawa i obowiązki strony powodowej, w przeciwieństwie do skutków procesowych opisanych w Kodeksie postępowania cywilnego oraz innych przepisach ustaw mających zastosowanie w niniejszej sprawie. Powyższa czynność techniczna ma wyłącznie na celu uniknięcie mnożenia czynności procesowych dokonywanych przez strony i uniknięcia potrzeby składania kolejnego pozwu. Nie oznacza to jednak kontynuacji poprzednio zakończonego prawomocnym zwrotem pozwu procesu, czy też przyjęcia fikcji o której mowa w art. 130 § 3 k.p.c.

Mając na względzie powyższe, podniesiony zarzut apelacji opisany jako „błąd w ustaleniach faktycznych polegający na zastosowaniu dyspozycji art. 117 § 1 k.p.c.” nie zasługiwał na uwzględnienie, a złożona apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c..

O kosztach procesu w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy orzekł kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy wynikającą z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zasądzając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 450 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalonego na podstawie § 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.